

Saa, de havde ogsaa været her i 12 Aar, saade Husfruen. „Men Sagen er den“, sagde Magistraten, „at det havde De ikke den Dag, Deres Mand faldt“. Ærede Medlemmer ville altsaa se, at Manden manglede nogle Uger i at have været her i 12 Aar. Det var ellers en Mand, som havde sat Bo her, havde giftet sig her og havde Børn her, men derjom han ikke kunde skaffe disse Penge, skulde han paa Grund af et fuldstændig uforsthyldt og uforudset Uheld, fordi han blev transporteret paa Hospitalet, udvises. Det forekommer mig, at man, naar man, navnlig ved Hjælp af denne Lov vil gaa ud fra at være human overfor de fattige og ikke vil jage dem bort, maa stille sig noget mere human overfor Udlændinge, end man gør ved at gøre Indfødsret til en Betingelse for Erhvervelse af Forsørgelsesret. Thi for mig staar det saaledes, at derjom man gør det til en Betingelse, at Indfødsret skal erhverves, forinden Forsørgelsesret erhverves, vil det blive meget vanskeligt for den fattige nogensinde at faa Indfødsret og følgelig ogsaa meget vanskelig nogensinde at faa Forsørgelsesret. Som jeg sagde før, reserverer jeg mig i det hele taget min Stilling, jeg mener ikke, at man skal have til Formaal at aabne Landets Grænser og sige: „Strøm bare fri ind, vi bryde os ikke om, hvorledes vi selv vil stillede i Ulandet, naar vi komme der“, men jeg mener, at vi kunne træffe nogle andre og bedre Bestemmelser i den Retning, som ere mere retfærdige lige overfor Udlændinge. Jeg har ogsaa andre Eksempler i Lighed med dem, jeg har fremdraget; men jeg mener, at disse ere tilstrækkelige til at konstatere disse Forhold, og det skulde glæde mig, om dette kunde blive taget under Overvejelse saaledes, at man muligvis til 3dje Behandling kunde enes om at stille Ændringsforslag til denne Paragraf — i alt Fald forbeholder jeg mig min Stilling i saa Henseende, naar jeg har hørt den ærede Ministers Udtalelser.

Det næste Ændringsforslag, hvortil jeg sammen med andre ærede Medlemmer indtager et Særstandpunkt, er Ændringsforslaget under Nr. 15. Man vil deraf se, at vi have stillet det Forslag, at de Sætninger i Ændringsforslaget Nr. 14, der lyder saaledes: „Egtefolk, der indskrænktes til Forsørgelse paa saadanne Anstalter, maa, under Forudsætning af, at de føre et hæderligt Liv, i Reglen ikke stilles ad med mindre det ønskes af nogen af Parterne“, skulle forandres paa den Maade, at Ordene „i Reglen“ skulle udgaa, fordi vi mene, at der ingen Undtagelse bør være. Vi mene ikke, at man i noget Tilfælde kan have Ret til

at adskille Egtefolk paa deres gamle Dage, naar de have ført et hæderligt Liv og kun, fordi de ere fattige, ere komne paa Anstalten. — Jeg kommer saa til Ændringsforslaget om en ny Paragraf efter § 34 om Æstergivelse af Fattighjælp. Af vor Stilling dertil følger ogsaa ganske naturlig den Ændring, som vi have stillet til § 41. Som den ærede Ordfører rigtig bemærkede, er dette Ændringsforslag, som angaar Æstergivelse af Fattighjælp, en gammel Sag her i Tinget. Ærede Medlemmer ville erindre, at jeg i Forbindelse med det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 9de Valgkreds (Hørdum) i sin Tid har stillet et mindre Forslag om Fattighjælps Æstergivelse, med forskellige andre Bestemmelser, som ogsaa ere optagne af Udvalgets Flertal som Ændringer til Lovforslaget. Man vil se, at Forstellen mellem Mindretallet og Flertallet er dette, at vi ønske „to Aar“ forandret til „et Aar“. Jeg mener, at det er tilstrækkeligt, naar en Mand, efter at have modtaget Fattighjælp, i et Aar har vist, at han vil gjøre sig al mulig Umage for at klare sig selv. Det er ikke saa lille en Anstrængelse for en Mand, der har siddet under fattige Forhold, at kunne klare sig selv i et Aar. Vi mene, at han efter den Tid fortjener den Løn, at han saar Æstergivet den Hjælp, han indtil da maatte have modtaget. Idet jeg i øvrigt er enig med den ærede Ordfører i hans Betragtninger om dette, og idet jeg erindrer om den Diskussion, der i sin Tid har været ført om dette, skal jeg ikke udtale mig i videre Omfang derom, men kun anmode ærede Medlemmer om at støtte Mindretallets Ændringsforslag, idet jeg henviser til, som det tidligere er fremdraget her i Salen, at det støtter sig til Oplysninger fra andre Lande. F. Eks. har man i det militære Tyskland et Aar som Regel for Æstergivelse af Fattighjælp, og det forholder sig saaledes med denne Sag der, at Spørgsmaalet end ikke var oppe til Diskussion, da man behandlede Fattiglovgivningen, men det blev betragtet som saa selvfølgeligt, at ingen opponerede derimod, at en Mand, naar han ikke i Løbet af et Aar havde faaet Fattighjælp, skulde have den tidligere Fattighjælp Æstergiven. Det vilde da ogsaa glæde mig overordenlig, om vi kunde komme paa Højde med de andre Lande i Retning af Humanitet overfor de fattige.

Jeg kommer saa til Ændringsforslaget under Nr. 31 til § 40. Det er et Ændringsforslag, som omfatter første Stykke af § 40. Det vil foruden at fjerne Vand- og Brødstraffen for Bortgang tillige fjerne de meget vage Bestemmelser, som gives med Hensyn